

Homes que qüestionen els homes

El moviment d'homes per la igualtat de gènere va néixer als països nòrdics i a Califòrnia als anys setanta com una continuïtat del moviment feminista. A l'estat espanyol els primers grups van sorgir a la meitat dels vuitanta i es van ubicar a València i a Sevilla.

Aquest moviment a l'estat espanyol està en els seus inicis i, a grans trets, existeixen dos tipus de grups: d'una banda, aquells en què en un espai d'intimitat es reflexiona sobre la masculinitat i, de l'altra, els que pretenen tenir una actitud més activista i reivindicativa. Així, el que els seus seguidors volen és qüestionar el model de masculinitat hegemònic i reivindicar el paper de l'home en la igualtat. Entre els impulsors i teòrics hi ha noms com el psicòleg Luis Bonino, l'assessor en temes de gènere Michael Kaufman o el sociòleg Pierre Bourdieu. Un altre sociòleg més proper, Josep Vicent Marqués, ha analitzat el tema en els seus llibres *Curso práctico para varones sensibles y machistas recuperables* i *Sexualidad y sexismo*.

Antonio Garcia de l'Associació d'Homes per la Igualtat de Gènere (AHIGE) explica l'essència del moviment: "La masculinitat és un conjunt d'idees, valors, principis i actituds que ens diuen com ha de ser un home, què s'espera d'ell, com ha de pensar, sentir i actuar per no ser exclòs del club dels mascles. Però en realitat, la masculinitat és plural i es pot viure de moltes maneres."

Des d'aquests grups es debat sobre el concepte masclista d'home que conceben com una construcció social i cultural que limita la llibertat als homes i discrimina les dones. "La identitat de l'home tradicional està en crisi perquè les dones es van rebel·lar contra el masclisme i ara hem de conviure en igualtat però no sabem fer-ho", afirma Antonio. L'home, segons el model tradicional, no pot expressar els seus sentiments i les seves debilitats. És més, les havia de negar per seguir amb la utopia de força i lideratge masclista. "Necessitem referents nous

Als anys setanta, a redós del moviment feminista, va néixer el moviment d'homes per la igualtat. Un corrent que ja és present al nostre país i que pretén qüestionar el model hegemònic de masculinitat.

per veure que la masculinitat tradicional no és l'única possible i que existeixen alternatives", conclou.

Els homes profeministes consideren que les polítiques per la igualtat haurien d'anar destinades bàsicament a

les dones, però també als homes per modificar els referents sexistes encara en vigor, i posen com a exemple la Delegació de Gènere de l'Ajuntament de Jerez. D'altra banda, des de l'Ajuntament de Barcelona s'han organit-

Els homes que treballen per la igualtat de gènere diuen que cal analitzar els micromasclismes que es donen en la vida diària per poder canviar-los.

zats el juny del 2005 les Segones Jornades de Masculinitat, Diversitat i Diferència que han tingut més de 300 participants i 50 ponents que han analitzat la masculinitat com a construcció social.

Grups d'homes per la igualtat.

Homes per la Igualtat de Gènere, amb seu a Màlaga, va néixer el 2001 i compta amb set grups més a Andalusia i desenes arreu de l'estat. La pàgina web (www.ahige.org) és una de les seves principals eines de difusió i ha rebut més de 100.000 visites durant el darrer any. Realitzen diferents activitats com cursos i tallers sobre masculinitat i relacions de gènere, sobre emocions per a homes, responsabilitat domèstica, però també sobre prevenció de violència de gènere (especialment per als instituts) o cursets d'autoestima per a homes.

A més, impulsen diferents projectes en coordinació amb les institucions per afavorir la implicació de l'home en les tasques domèstiques i familiars o un programa per detectar i intervenir en aquelles situacions on existeixen conductes incipients de violència en els homes abans que no sigui més greu.

Finalment, organitzen diferents tro-

bades estatals d'homes per la igualtat i també en fan de mixtes.

A Barcelona, Sopa de Hombres, nascut el març del 2003, és el primer grup d'homes de la ciutat. Treballen en equips de dotze i reflexionen sobre diferents temes: des de la relació amb els pares i mares, amb la parella i amb els fills, fins a la sexualitat, la violència de

gènere o sobre la masculinitat, etc. Desenvolupen la seva tasca a partir de la convicció que allò personal és polític i amb una clara voluntat d'incidència i reflexió sobre la vida quotidiana.

Joan Maria Torres, un dels membres del grup de València organitzat al voltant de l'associació mixta Gir Social, assenyala que del que es tracta és d'a-

El concepte masculista d'home és una construcció social i cultural que limita la llibertat als homes i discrimina les dones, segons l'Associació d'Homes per la Igualtat de Gènere.

Xavier Vinader

Almeria-bis

La mort del pagès Juan Martínez Galdeano, de 39 anys, a la caserna de la Guàrdia Civil de Roquetas de Mar (Almeria) ha tret a la cúpula del govern de la nyonya estival. De moment hi ha nou agents de la Benemèrita suspesos de funcions, un jutjat actuant i promeses polítiques que afirmen que s'arribarà al fons del tèrbol assumpte. Però tot això no és garantia de res. N'hem vist d'altres.

A mi el fet de Roquetas de Mar m'ha posat els pèls de punta. Conec la localitat i la seva caserna de la Guàrdia Civil. La vaig visitar diversos cops el maig del 1983 quan em va tocar investigar la mort de tres joves —Juan Manas, Luis Manuel Cobo i Luis Montero— a mans del tinent coronel Castillo Quero i els seus homes. La història es repeteix. O el lloc deu tenir mal d'ull.

Manas, Cobo i Montero eren amics, estaven treballant plegats a Santander i havien tornat a Almeria per estar presents a la comunió del germà petit del primer. Espanya vivia amb la síndrome post 23-F, ETA havia realitzat atemptats a Madrid i la Guàrdia Civil estava a la que salta. Els van detenir en una botiga de Roquetas, on estaven fent compres tranquil·lament. Ells no ho sabien, però hores abans, el responsable d'una concessionària de cotxes de Puertollano —on havien llogat un Ford Fiesta a causa d'una avaria en el seu vehicle— els havia denunciat per semblar-li sospitosos d'ETA. Havia signat la seva mort.

Els guàrdies civils els van portar a una antiga caserna abandonada i allà els van torturar fins que no van poder més. Volien que diguessin que eren d'ETA. Els malaurats, van morir sense entendre res. Després, per maquillar l'assassinat, el tinent coronel va ordenar ficar-los dintre del seu propi cotxe i cremar-lo en un barranc, simulant un accident. Van foradar el dipòsit amb trets de metralladora. Una potineria més.

nalitzar els micromasclismes que es donen en la vida diària per poder canviar-los. Tant el grup de Barcelona com el de València, pretenen obrir espais de confiança mútua entre els homes més enllà de la companyonia excoent del mascle tradicional que permeti expressar els propis sentiments i debilitats. "La violència de gènere demostra que molts homes estan en crisi perquè no saben com reaccionar a les exigències d'igualtat de moltes dones i responen amb més masclisme. La popular metrosexualitat és només un canvi de cara cap a fora, un vernís que no canvia l'home per dins", assenyala Joan Maria Torres.

Finalment, existeix el Col·lectiu d'Homes Contra la Violència de Gènere (HOCOVI) a Badalona, nascut el febrer del 2002 amb voluntat de qüestionar el model masclista. Per a ells és clau que els homes trenquin el silenci i s'impliquin activament contra la violència de gènere. En aquest sentit, Joan Maria Torres considera que hi ha un cert reviscolament de valors tradicionals entre les noves generacions per la qual cosa és important el treball d'aquests grups d'homes profeministes a escoles i instituts.

Vicent Canet

El paper de la premsa denunciant el cas i el bon ofici de l'advocat defensor de les tres famílies van ser vitals perquè, mesos després, en un judici ple de tensions, el tinent coronel Castillo Quero fos condemnat a 24 anys de presó. Al banc dels acusats el van acompanyar, el tinent Gómez Torres, condemnat a 15 anys, i el guàrdia Fernández Llamas, a 12. Ningu més. Vés a saber quant de temps van estar a la presó realment. Anys més tard, la família Manas va rebre la carta d'un guàrdia civil penedit on anomenava tots els guàrdies que van participar en l'assassinat. Era esgarrifosa. Aquells que van fer les bestieses més grosses mai no van arribar als tribunals. Esperem que aquesta vegada no passi el mateix.